

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Zgierzu w sprawie, prowadzonej za sygnaturą akt I C 2488/14, z powództwa Prokury Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. przeciwko A. S. o zapłatę zasądził od A. S. na rzecz Prokury Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. następujące kwoty: 3.916,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami do dnia 21 marca 2014 r. do dnia zapłaty oraz 717,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik pozwanej, zaskarżając go w całości. Rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego strona skarżąca zarzuciła naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść wyroku, a mianowicie naruszenie:

1. przepisu art. 207 § 6 i 7 k.p.c. polegające na wadliwym zaniechaniu przez Sąd I instancji pominięcia twierdzeń i dowodów podniesionych przez powódkę w piśmie z dnia 2 grudnia 2014 r. i zaniechaniu zwrotu tego pisma powódce w sytuacji, gdy powódka ani w pozwie, ani przy jego uzupełnieniu po przekazaniu z elektronicznego postępowania upominawczego nie powoływała się na te okoliczności i dowody, a nadto, gdy takie pominięcie i zwrot pisma były obligatoryjne;
2. przepisu art. 299 k.p.k. w zw. z art. 227 k.p.c. przez pominięcie i nie przeprowadzenie zgłoszonego przez pozwaną dowodu z przesłuchania stron.

W konkluzji do tak sformułowanych zarzutów strona apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, a także o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik powódki wniósł o jej odrzucenie, albowiem strona skarżąca reprezentowana przez fachowego pełnomocnika wbrew dyspozycji art. 368 § 2 k.p.c. nie wskazała wartości przedmiotu zaskarżenia, a także wniósł o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, ewentualnie zaś wniósł o oddalenie apelacji w całości oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Na wstępie należy wskazać, że niniejsza sprawa rozpoznana została w postępowaniu uproszczonym, to zaś determinuje konieczność zastosowania określonych dla tego rodzaju spraw regulacji szczególnych, a zwłaszcza dyspozycji przepisu art. 505¹³ §2 k.p.c., na mocy którego Sąd II instancji ograniczył uzasadnienie jedynie do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku zapadłego w postępowaniu odwoławczym z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy miał także na uwadze, że w postępowaniu uproszczonym zgodnie z treścią art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bądź naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy zgromadził w sprawie materiał dowodowy i w dalszej kolejności dokonał właściwej jego oceny, a w konsekwencji ustalił stan faktyczny odpowiadający treści tych dowodów oraz trafnie określił prawne konsekwencje ustalonych faktów. Sąd Okręgowy uznając ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego za w pełni prawidłowe, przyjął je za własne, czyniąc integralną częścią swojego stanowiska.

Zarzuty apelacyjne dotyczyły kwestii prawidłowości procedowania Sądu I instancji w aspekcie gromadzenia materiału dowodowego sprawy, a więc miały znaczenie dla określenia prawidłowości ustaleń faktycznych przedstawionych przez Sąd Rejonowy. W ocenie Sądu II instancji przedmiotowe zarzuty okazały się bezzasadne i jako takie nie mogły odnieść zamierzonego przez stronę skarżącą skutku.

W szczególności wskazać należy, że chybione jest twierdzenie pozwanej, iż zakres postępowania dowodowego przeprowadzonego przez Sąd I instancji narusza treść art. 207 §6 i 7 k.p.c., albowiem – wbrew wywiodom skarżącej - wynikające z tych przepisów terminy nie są dla sądu wiążące i nie pozbawiają go możliwości dopuszczenia dowodów zgłoszonych po ich upływie. Przepis art. 207 §6 k.p.c. dopuszcza możliwość uwzględnienia spóźnionych twierdzeń i dowodów nie tylko wówczas, gdy strona bez swojej winy nie powołała ich w terminie, lecz także wtedy, gdy uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. W ramach tzw. systemu dyskrecjonalnej władzy sędziego, każdorazowo od oceny sądu zależeć będzie, czy strona powołała twierdzenia lub dowód we właściwym czasie, czy też uczyniła to zbyt późno. Ocena Sądu w tym zakresie powinna być przy tym zawsze uwarunkowana tym, czy strona mogła i z uwagi na naturalny przebieg procesu powinna była powołać twierdzenie lub dowód wcześniej ze względu na jego łączność z materiałem poprzednio zaprezentowanym.

Przekładając powyższe rozważania na realia badanej sprawy, w ocenie Sądu II instancji, trafnie Sąd Rejonowy przyjął, iż oparcie się przez ten Sąd na dowodach powołanych przez stronę powodową w piśmie procesowym z dnia 4 grudnia 2014 r. (data nadania w urzędzie pocztowym – k. 69), wobec złożenia tego pisma przed wyznaczonym terminem rozprawy w żaden sposób nie spowodowało zwłoki w rozpoznaniu tej sprawy, tym bardziej, że strona powodowa odniosła się w przedmiotowym piśmie do zarzutów podniesionych przez pozwaną w sprzeczności od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, a wnioskuje o przeprowadzenie dowodu w postaci załączonych do tego pisma dokumentów. Dodać należy, że pełnomocnik powódki najpóźniej po otrzymaniu odpisu w/w sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, wiedząc jakie twierdzenia zostały podniesione przez pozwaną co do istnienia długu pozwanej względem powódki, a także co do jego wysokości, wymagalności i upływu terminu przedawnienia, powinien wykazać za pomocą odpowiednich środków dowodowych sporne okoliczności. Należy bowiem pamiętać, że obowiązek dowodzenia twierdzeń, na których opiera się powództwo, spoczywa na powodzie (art. 6 k.c.). W związku z tym należało wręcz oczekiwać od powódki, że ta - reprezentowana na tym etapie przez profesjonalnego pełnomocnika – po zapoznaniu się ze stanowiskiem strony przeciwnej zaprezentowanym w sprzeciwie od nakazu zapłaty, naprowadzi dowody potwierdzające wskazane wyżej sporne okoliczności faktyczne. Poza tym Sąd II instancji zważył, że pełnomocnik pozwanej obecny na terminie rozprawy z dnia 9 grudnia 2014r. miał pełną możliwość zapoznania się zarówno z w/w pismem procesowym strony powodowej, jak również z jego załącznikami i nic nie stało na przeszkodzie by mógł ustosunkować się do treści tych dokumentów w toku rozprawy przed Sądem Rejonowym.

Zdaniem Sądu Okręgowego chybionym był także zarzut naruszenia przepisu art. 299 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. W tym miejscu Sąd II instancji jedynie gwoli wyjaśnienia pragnie wskazać, że poczytał jako oczywistą omyłkę pisarską pełnomocnika pozwanej powołanie się na przepis art. 299 k.p.c., zamiast prawidłowo k.p.c., albowiem nie ma żadnych wątpliwości, że niniejsza sprawa była rozpoznawana w ramach procedury cywilnej, a nie karnej. Odnosząc się merytorycznie do kwestii naruszenia art. 299 k.p.c. w zw. z art. 277 k.p.c. Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że wszystkie fakty istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy zostały wyjaśnione i tym samym wniosek o przesłuchanie pozwanej był zbędny. W pierwszej kolejności należy wskazać, że przepis art. 277 k.p.c. określa jedynie jakie fakty są przedmiotem dowodu, stanowiąc, iż są to fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Dlatego skuteczność zarzutu naruszenia przez sąd rozpoznający sprawę dyspozycji art. 227 k.p.c. ma rację bytu jedynie w takiej sytuacji, gdy wykazane zostanie, że sąd przeprowadził dowód na okoliczności niemające istotnego znaczenia w sprawie i ta wadliwość postępowania dowodowego mogła mieć wpływ na wynik sprawy, bądź też gdy sąd odmówił przeprowadzenia dowodu na fakty mające istotne znaczenie w sprawie, wadliwie oceniając, iż nie mają one takiego charakteru (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2008 r., II PK 47/08, Lex nr 500202; ; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2005 r., III CK 548/04, Lex nr 151666; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, Lex nr 52753, wyrok SN z dnia 11 lipca 2012 r. sygn. II CSK 677/11, Lex nr

1228438). Dodać należy, że przepis art. 227 k.p.c. ma zastosowanie przed podjęciem rozstrzygnięć dowodowych i przewiduje uprawnienie sądu do selekcji zgłaszanych dowodów, jako skutku dokonanej oceny istotności okoliczności faktycznych, których wykazaniu dowody te mają służyć. Dowody, które nie odpowiadają tym kryteriom sąd jest uprawniony pominąć (art. 217 §2 k.p.c. w zw. 227 k.p.c.). Do naruszenie art. 227 k.p.c. dochodzi zatem jedynie wtedy, gdy sąd oddała wnioski dowodowe zmierzające do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, błędnie uznając, że nie mają one takiego charakteru (tak Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 7 marca 2001 r., I PKN 299/00, OSNP 2002, nr 23, poz. 573 i z dnia 12 kwietnia 2000 r., IV CKN 20/00, Lex nr 52437, wyrok SN z dnia 4 października 2012 r. sygn. I CSK 124/12, Lex nr 1250552). Sąd Okręgowy zważył, że powyższa sytuacja nie miała miejsca w niniejszej sprawie, albowiem prowadzone przez Sąd pierwszej instancji postępowanie dowodowe w sposób dostateczny wyjaśniło wszystkie istotne okoliczności faktyczne sprawy i dalsze prowadzenie tego postępowania należało uznać za zbyteczne.

Należy też podkreślić, iż ustawodawca w art. 299 k.p.c. postanowił, że dopiero jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, Sąd dla wyjaśnienia tych faktów może dopuścić dowód z przesłuchania stron. Możliwość dopuszczenia dowodu z przesłuchania stron została tym samym pozostawiona uznaniu sądu, który przy podjęciu decyzji co do potrzeby przeprowadzenia tego dowodu powinien kierować się wskazaniem zawartymi w przytoczonym wyżej przepisie, a mianowicie powinien go dopuścić w sytuacji, gdy pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia pomimo wyczerpania środków dowodowych lub w ich braku. W badanym przypadku nie miała jednak miejsca sytuacja niewyjaśnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia, gdyż strona powodowa podjęła adekwatną do podstawy faktycznej żądania inicjatywę dowodową. Ponadto pozwana domagała się przeprowadzenia dowodu z przesłuchania stron ograniczonego jedynie do swojego przesłuchania, bez uzasadnienia tego stanowiska. Można wprawdzie wnosić, że taki wniosek podyktowany był tym, że zarzut przedawnienia może być podniesiony wyłącznie przez dłużnika, tym niemniej pełnomocnik apelującej powinien wziąć pod uwagę, że możliwość przesłuchania tylko jednej ze stron dopuszcza się jedynie w wyjątkowych wypadkach, gdy z przyczyn natury faktycznej lub prawnej przesłuchanie strony przeciwnej jest niemożliwe lub znacznie utrudnione, a przy tym w takiej sytuacji Sąd może dowód z przesłuchania stron całkowicie pominąć. Sąd podejmuje decyzję o pominięciu przesłuchania jednej ze stron lub całkowitej rezygnacji z przeprowadzenia dowodu mając na względzie okoliczności konkretnej sprawy. W rozpatrywanym przypadku, zważywszy na to, że w sprawie z inicjatywy powódki został zgromadzony materiał dowodowy w postaci dokumentów dotyczących wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności, niedopuszczenie dowodu z przesłuchania stron ograniczonego do przesłuchania pozwanej było zasadne. Z tego względu należy ostatecznie podzielić stanowisko Sądu Rejonowego o braku podstaw do uwzględnienia wniosku o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania pozwanej.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy w punkcie 1. wyroku na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Mając na względzie wynik postępowania apelacyjnego, przy uwzględnieniu powyżej poczynionych rozważań, o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł w punkcie 2. wyroku na podstawie art. 98 §1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Na koszty poniesione przez powódkę w postępowaniu apelacyjnym złożyło się jedynie wynagrodzenie jej pełnomocnika w osobie radcy prawnego, którego wysokość ustalono w oparciu o § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 2 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).